

Arrest

**nr. 140 904 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDERMEERSCH, die loco advocaat J. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het wachtregister diende verzoeker in 2002 een asielaanvraag in. Hij verliet in 2002 het land, nadat de asielprocedure op niets was uitgedraaid.

1.2. Op 2 november 2010 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd op 18 juli 2011 niet in overweging genomen door de stad Antwerpen na een negatieve woonstcontrole.

1.3. Op 6 maart 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Bij beslissing van 16 mei 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Zij wordt betekend op 14 juni 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt met een schengenvisum het land te zijn binnengekomen en dat zijn aanvraag in legaal verblijf werd ingediend. Vooreerst wordt er door betrokkene niet aangetoond dat hij met een visum naar België gekomen is en dat hij zijn aanvraag in legaal verblijf heeft ingediend. Bovendien stelt de omzendbrief van 19.02.2003 dat "de vreemdeling die wettig in het Rijk verblijft (bijvoorbeeld als toerist met een geldig paspoort en visum) ook het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aantonen om zijn aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied te rechtvaardigen."

Betrokkene stelt dat hij minderjarig was op het moment dat zijn moeder hem moest achterlaten en al die jaren van haar gescheiden heeft moeten leven. Hij is zijn familie in België blijven bezoeken sinds 2003 door twee keer per jaar naar België te reizen. Omwille van de gezondheidstoestand van zijn moeder is het besef gegroeid om samen te wonen als een gezin. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

Het gegeven dat zijn familie hem steeds ten laste heeft genomen en zal blijven doen is lovenswaardig doch verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene stelt geen familie meer te hebben in Kroatië en stelt niet meer terug te kunnen naar Bosnië, land van gewoontelijke verblijfplaats.

Betrokkene toont niet aan dat hij geen vrienden of kennissen zou hebben in Kroatië waar hij terecht zou kunnen. Hij stelt bovendien dat het voor hem onmogelijk is om nog in Bosnië te blijven gezien hij het recht moet hebben om bij zijn familie te verblijven. Dit toont echter niet aan waarom hij niet tijdelijk terug zou kunnen naar Bosnië om aldaar een aanvraag in te dienen.

De elementen van integratie (betrokkene heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt getuigenverklaringen voor en verklaart werkwilg te zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tôt verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen financiële middelen zal beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien kan hij eveneens een beroep doen op de financiële steun van zijn familie.”

1.5. Eveneens op 16 mei 2013 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Zij wordt betekend samen met de eerste bestreden beslissing.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : kan niet bewijzen dat de termijn van 3 op 6 maanden wordt gerespecteerd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

“Kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

Schending van :- Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;

- Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (EVRM) ; Alleen en gepaard met de formele en materiële motiveringsplicht en voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsprincipe.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 9bis §1 als volgt luidt : (...)

Overwegende dat artikel 8 EVRM het recht op familie- en privéleven beschermt : (...)

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Dat «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

Eerst onderdeel : geen individuele onderzoek ten aanzien van het recht op familieleven

Overwegende dat verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf zijn recht op familieleven heeft ingeroepen ; Dat hij heeft uitgelegd dat zijn moeder ernstig ziek is ; Dat dit blijkt uit de documenten in bijlage van de aanvraag en ook uit de documenten die aan van dit verzoekschrift worden toegevoegd ;

Dat zijn moeder in België verblijft op basis van medische redenen ; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg op de hoogte is van haar medische toestand ; Dat verzoeker haar moeder behandeld wordt voor een kanker ; Dat de Dr Makar duidelijk stelt dat "gezien haar thuissituatie (nog twee jonge kinderen) heeft zij zeker hulp nodig van haar oudste zoon [I.Z.]"; Overwegende dat verzoeker heeft uitgelegd dat al zijn familieleden in België verblijven ; Dat hij over geen familie beschikt in zijn land van herkomst ; Dat de bestreden beslissing dit niet tegenspreekt ; Dat de bestreden beslissing enkel tegenspreekt dat hij geen vrienden of kennissen zou hebben in Kroatië waar hij terecht zou kunnen;

Overwegende dat de bestreden beslissing omtrent zijn familieleden enkel stelt dat "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven" en dat "een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8";
Dat door die algemene beweringen de beslissing geen individuele motivering aanbiedt;
Dat verzoekers bijzonder geval niet onderzocht werd;
Dat een individueel onderzoek van zijn recht op familieleden in ieder geval niet blijkt uit de bestreden beslissing; Bijgevolg, de bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, alleen en gepaard met de motiveringsplichten.

Tweede onderdeel : tegenstrijdige motivering

Overwegende dat er in de beslissing wordt beweerd dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst maar tijdelijk zal zijn; Dat er geen motivering te lezen is omtrent een permanent terugkeer (zie derde onderdeel); Overwegende dat de bestreden beslissing stelt "Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis"; Dat OIM een terugkeerprogramma voorstelt voor een langdurige terugkeer; Dat die motivering duidelijk strijdig is;
Dat de doel van die programma als volgt wordt gedefinieerd door OIM zelf:
"The provision of reintegration assistance to migrants in their countries of origin is an essential element to ensure sustainability of returns. IOM and partners in countries of origin provide migrants with socio-economic support to promote their self-sufficiency and contributions to their local communities." » (zie stukken in het Frans en in het Engels in bijlage);
Dat het duidelijk niet gaat om een "tijdelijke terugkeer";
Dat bij inschrijving aan zo'n programma moeten de deelnemers een attest aantekenen volgens dewelke zij naar België niet zullen terugkomen in de komende jaren;
Bijgevolg, de motivering is duidelijk strijdig.

Derde onderdeel : gebrek aan motivering omtrent zijn recht op familieleden in geval van een "permanent" terugkeer Overwegende dat de bestreden beslissing vanuit gaat dat hij enkel tijdelijk naar zijn land van herkomst zal moeten terugkeren; Dat die scheiding enkel tijdelijk kan beschouwd worden indien verwerende partij hem toelaat terug te komen; Dat verwerende partij een visum telkens weigert indien de betrokkene overgebleven is na een eerdere visum; Dat zijn terugkeer, en de scheiding, duidelijk niet tijdelijk zullen zijn; Overwegende dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent de aangevoerde schending van zijn privéleven omwille van een definitief terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat uit niets blijkt dat zijn terugkeer in Kroatië tijdelijk zou zijn aangezien hij geen recht heeft om naar België terug te komen; Dat zijn moeder in België moet verblijven omwille van haar ernstige aandoening; Bijgevolg, de bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, alleen en gepaard met de motiveringsplichten.

Vierde onderdeel : verwarring tussen "buitengewone omstandigheden" en motieven ten gronde

Overwegende dat artikel 9bis naar "buitengewone omstandigheden" verwijst voor het indienen en het verkrijgen van een verblijfstitel in de Rijk; Dat "il a déjà été jugé que ces circonstances sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil ne peut se substituer, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement (o.a. RvV nr 100 300 van 29 maart 2013, RvS 5 oktober 2011 nr 215.571 en 1 december 2011, 216.651)" (wij benadrukken);
Overwegende dat verzoeker in zijn aanvraag duidelijk heeft gemaakt dat hij zijn integratie in België, het feit dat hij in België over al zijn familieleden en zeer goede vrienden beschikt, het feit dat hij hier taallessen volgt en inspanningen heeft gedaan om zich te integreren, (...) als "buitengewone omstandigheden" aanvoerde
Dat in zijn aanvraag hij twee aparté punten heeft ontwikkeld, getiteld "3. buitengewone omstandigheden" en "4. De motieven ten gronde"; Dat in ieder geval de Raad van State al gesteld heeft dat feiten of situaties kunnen tegelijkertijd buitengewone omstandigheden vormen en ook motieven ten gronde (o.a. RvS nr 73 025 van 9 april 1998);
Overwegende dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld "de elementen van integratie (...) behoren tót de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld"; Dat dit op geen motivering steunt;

*Dat die bewering wettelijk grondslag mist ;
Dat er niet wordt uitgelegd waarom zijn integratie geen "buitengewone omstandigheden" vormen ;
Bijgevolg, artikel 9bis YW wordt geschonden, net als de motiveringsplichten ;"*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin aangevoerd wordt dat de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt heeft, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker

onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.6. Verzoeker verwacht blijkens zijn verzoekschrift een uitgebreidere motivering inzake het door hem ingeroepen familieleven en de medische toestand van zijn moeder, maar de Raad acht de passages van de eerste bestreden beslissing in dit verband, namelijk *“Betrokkene stelt dat hij minderjarig was op het moment dat zijn moeder hem moest achterlaten en al die jaren van haar gescheiden heeft moeten leven. Hij is zijn familie in België blijven bezoeken sinds 2003 door twee keer per jaar naar België te reizen. Omwille van de gezondheidstoestand van zijn moeder is het besef gegroeid om samen te wonen als een gezin. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen”* en *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* deugdelijk en pertinent, gelet op wat kan gelezen worden in de in punt 1.3. bedoelde aanvraag en de stukken die hierbij gevoegd werden. Zo werd geen medisch getuigschrift gevoegd bij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag waarin wordt gesteld dat zijn moeder bijstand nodig heeft van verzoeker. Dit wordt voor het eerst overgemaakt bij een aangetekend schrijven van 14 januari 2015, gericht aan de Raad, waarin in hoofdzaak een snelle vaststelling van de terechtzitting wordt gevraagd. Verwerende partij kan niet worden verweten hiermee geen rekening gehouden te hebben aangezien dit medische getuigschrift dateert van na het treffen van de bestreden beslissingen.

2.7. Door de elementen te herhalen die zijn zaak kenmerken en zijn overtuiging dat zijn zaak niet onderzocht werd en dat de eerste bestreden beslissing *“geen individuele motivering aanbiedt”* toont verzoeker niet aan dat de bovenvermelde passages strijdig zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.8. Verzoeker verwacht de toekenning van een machtiging tot verblijf in België maar hij lijkt uit het oog te verliezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in eerste instantie een proceduremaatregel is, waarbij eerst buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Slechts indien dit het geval is, quod non in casu, wordt nagegaan of er redenen zijn om een vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

2.9. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.10. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om

de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.11. Verzoeker, die heden een volwassen man is van 33 jaar, toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven bij zijn zieke moeder en zijn stiefvader, stiefbroer en stiefzus, hoewel hij blijkens het administratief dossier niet eerder een legaal verblijf genoot in België, tien jaar geleden in 2002 enkel alhier een asielpcedure heeft opgestart – dus geen procedure 9bis waarbij hij zich beroept op zijn in België verblijvende familieleden hoewel in de punt 1.3. bedoelde aanvraag wordt aangevoerd dat hij destijds als *“minderjarige noodgedwongen moest achterblijven, terwijl de rest van de familie naar België vluchtte”* – om na afronding ervan vrij snel het land te verlaten en gedurende acht jaar geen procedure 9bis op te starten, waarbij hij tevens niet aantoont dat hij in die acht jaar en na de in punt 1.2. bedoelde beslissing regelmatig op legale wijze heeft verbleven voor een kort verblijf in het kader van een bezoek aan zijn familieleden, wat slechts kan worden aangetoond met een aankomstverklaring, quod non, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houden evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn familieleden. Zij verhinderen niet de afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt verhinderd dat hij als niet visumplichtige Kroatische onderdaan zijn zieke moeder komt bezoeken in het kader van korte verblijfsperiodes. Daargelaten de vraag of de Raad dient rekening te houden met het medische getuigschrift gevoegd bij een aangetekend schrijven van 14 januari 2015, gericht aan de Raad, waarin in hoofdzaak een snelle vaststelling van de terechtzitting wordt gevraagd, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers aanwezigheid continu vereist is en dat dit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen uitsluit. Immers wordt in het betrokken getuigschrift niet meer gesteld dan dat verzoekers moeder *“Gezien haar thuissituatie (nog 2 jonge kinderen) heeft zij zeker de hulp nodig van haar oudste zoon.”* Uit dit alleen kan geen positieve verplichting voor de Belgische staat afgeleid worden om verzoeker op zijn grondgebied te laten vertoeven, te meer daar alle familieleden van zijn moeder reeds langer in België verblijven en niet aangetoond wordt dat zij niet de nodige steun kunnen bieden, gelet op de *“thuissituatie”* van verzoekers moeder.

2.12. Verzoeker acht de motivering in de eerste bestreden beslissing, *“Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen financiële middelen zal beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid”* intern strijdig met het kernpunt in de bestreden beslissing dat de terugkeer naar zijn land van herkomst slechts tijdelijk zal zijn, maar zelfs indien verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangezien het slechts een overtollig motief betreft. De andere overweging in de eerste bestreden beslissing, namelijk *“Het gegeven dat zijn familie hem steeds ten laste heeft genomen en zal blijven doen is lovenswaardig doch verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst”* is een voldoende schragend motief voor verzoekers argument in de in punt 1.3. bedoelde aanvraag dat hij (tijdelijk) niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong gelet op zijn preciaire financiële situatie. In dit verband is er trouwens ook de andere pertinente overweging *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis”*, die enkel het bekostigen van de terugreis betreft.

2.13. Verzoekers beweringen dat de eerste bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat hij enkel tijdelijk zal moeten terugkeren, zijn hypothetisch van aard en gaan ervan uit dat de verwerende partij hem niet toelaat terug te keren. Verzoeker kan niet dienstig vooruitlopen op het lot van een aanvraag om verblijfsmachtiging die nog moet worden ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verwerende partij motiveert over een schending van zijn privéleven omwille van een definitieve terugkeer naar zijn land

van herkomst. Immers heeft de verwerende partij geen andere plicht dan te motiveren waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.14. De motivering in de eerste bestreden beslissing *“De elementen van integratie (betrokkene heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt getuigenverklaringen voor en verklaart werkwilg te zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”* is deugdelijk en pertinent, want in lijn met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker is voorts slecht geplaatst om te benadrukken dat hij in zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag twee aparte punten heeft ontwikkeld, namelijk één aangaande de buitengewone omstandigheden en één aangaande de motieven ten gronde, aangezien uit de in punt 1.3. bedoelde aanvraag blijkt dat hij onder het kopje *“motieven ten gronde”* stelde *“Mijn cliënt haalt dezelfde motieven aan als diegenen die werden aangehaald als buitengewone omstandigheden en dit als motieven ten gronde.”* Alleszins toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij met bepaalde aangevoerde omstandigheden geen rekening zou hebben gehouden.

2.15. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA